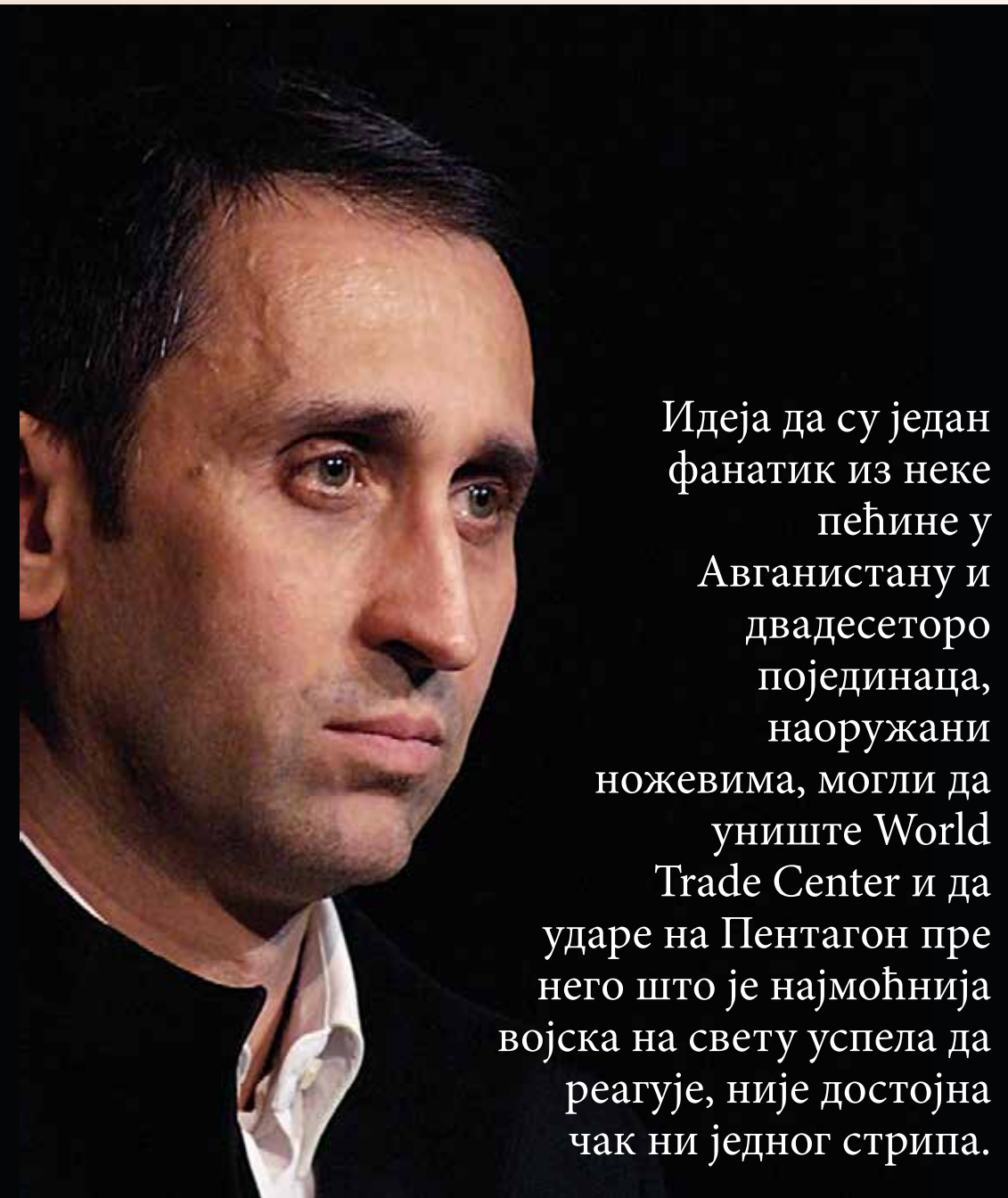

ЕКСКЛУЗИВНО

ТЈЕРИ МЕЈСАН, АУТОР КЊИГЕ „ВЕЛИКА ЛАЖ“, О 11. СЕПТЕМБРУ, ОСНИВАЧ И АНАЛИТИЧАР МРЕЖЕ „ВОЛТЕР“, ГОВОРИ ЗА ГЕОПОЛИТИКУ

Мој став није антиамерички, већ антиимперијалистички

Идеја да су један фанатик из неке пећине у Авганистану и двадесеторо појединаца, наоружани ножевима, могли да униште World Trade Center и да ударе на Пентагон пре него што је најмоћнија војска на свету успела да реагује, није достојна чак ни једног стрипа.

Разговор водио: Слободан Ерић

Господине Мејсан, ви сте планетарну славу стекли књигом „11. 9.: Велика лаж“, која доводи у сумњу званичну верзију америчких власти о „терористичком нападу“ од 11. септембра 2001. Можете ли укратко за наше читаоце рећи шта се заиста десило 11. септембра, шта је погодило или експлодирало у згради Пентагона, обршавајући авион или нешто друго, као и шта се догодило с авионима који су ударили у Куле близнакиње, односно са трећом зградом поред кула... Шта је дубља позадина овог напада, који је имао планетарне размере и који је умногоме променио свет?

– Изненађујуће је то што је светска штампа пренела званичну верзију, прво зато што је апсурдна, а друго зато што не успева да објасни један део догађаја.

Идеја да су један фанатик из неке пећине у Авганистану и двадесеторо појединаца, наоружани ножевима, могли да униште World Trade Center и да ударе на Пентагон пре него што је најмоћнија војска на свету успела да реагује, није достојна чак ни једног стрипа. Али, што је прича гротескнија, то западни новинари постављају мање питања.

Такође, званична верзија не спомиње берзанске спекулације око фирми које су биле жртве напада, ни пожар у помоћној згради Беле куће, ни срушену трећу кулу Трговинског центра тог поподнева. Ти догађаји уопште нису били споменути у завршном извештају комисије председничке истраге.

Такође, уопште се не прича о једином важном догађају тог дана: после напада на World Trade Center, противзаконито

је активиран владин план континуитета. Постоји једна процедура у случају нуклеарног рата. Ако дође до уништења грађанске владе, њу онда замењује алтернативна војна влада. Тај план је активиран у 10.30 часова, иако су грађанске власти још биле у могућности да обављају своје дужности. Власт је предала војсци, а они су је вратили тек у 16.30 часова. За то време, командоси су отишли по скоро све чланове Конгреса, као и чланове владе, како би их одвели до атомских склоништа. Дакле, десило се војни пуч, који је трајао неколико сати, довољно дуго да би пучисти наметнули своју политичку линију: стално вандредно стање унутар државе и глобални империјализам ван ње.

Патриотски акт је поднет Сенату 13. септембра. Не ради се о закону, већ о дебелом антитерористичком законнику, који је писан у тајности две-три године раније. Петнаестог септембра Буш је одобрио план „глобалне матрице“, који је успоставио распрострањен систем отмица, тајних затвора, тортура и убистава. На том састанку је одобрио и план за нападе на Авганистан, Ирак, Либан, Либију, Сирију, Сомалију, Судан и Иран. Као што можете да видите, половина тог плана је већ реализована.

Те атентате, тај пуч и злочине који су уследили, организовала је тзв. дубока држава (у оном смислу у коме се тај израз користи када се описује тајна војна влада у Турској и Алжиру). Ове догађаје је осмислила једна затворена групација: штраусовци, тј следбеници филозофије Леа Штрауса.

Ради се о истим особама које су организовале распад Југославије. Подсетимо се, на пример, чињенице да је политички саветник Алије Изетбеговића био Ричард

Перл, да му је Осам бин Ладен био војни саветник, а саветник за медије Бернар Анри Леви.

Та ваша књига и антиамерички став који сте ви слободно пласирали преко ваше независне мреже „Волтер“ били су извор проблема које сте ви лично имали с администрацијом бившег председника Француске Николе Саркозија. Реците нам нешто више о томе, пошто сте у тексту којег сте објавили о господину Саркозију „Операција Саркози: Како је ЦИА поставила свог агента на место председника Француске“, изнели деликатне информације, које подсећају на политичко-криминалистички трилер.

– Мој став није антиамерички, већ антиимперијалистички, и мислим да је амерички народ још једна жртва поли-

тин је поставио часопис на сто пре него што је почео да разговара са Саркозијем, што, наравно, није нимало олакшало њихове односе.

Господине Мејсан, какво је тренутно стање у Сирији, стање на фронту и стање у сиријском друштву, колико су Саудијска Арабија и Катар, као и западне земље које желе да насилно свргну политички систем председника Башара ал Асада, близу, односно далеко од постизања свог циља?

– Од 23 милиона Сиријаца, отприлике два до два и по милиона подржава наоружане групе, које покушавају да дестабилизују земљу и да ослабе њену војску. Преузели су контролу над неким градовима и над широким руралним зонама. Али ни у ком случају те групе неће моћи да сруше режим.

У ствари, те плаћенике из Ал Каиде је одувек контролисао проамерички клан краљевске саудијске породице, тачније принц Бандар Бен Султан. Он, кога је Џорџ Буш старији увек представљао као свог „усвојеног сина“.

тике својих лидера. Што се тиче Николе Саркозија, открио сам чињеницу да се у младости о њему у Њујорку бринуо амбасадор Франк Виснер Џуниор. Ради се о једном од најважнијих кадрова ЦИА, коју је основао његов отац Франк Виснер Старији. Дакле, Саркозијеву каријеру је у потпуности обликовала ЦИА. Тако да нема ничег изненађујућег у томе што је он, чим је постао председник Француске, бранио интересе Вашингтона, а не интересе француских грађана.

Срби врло добро знају ко је Франк Виснер Џуниор: наиме, он је тај који је организовао једнострану независност Косова као специјални изасланик америчког председника.

Све сам то објаснио када сам учествовао на Форуму евроазијских медија у Казахстану, као и у једном чланку за руски часопис Однако. Игром случаја, десило се да је тај чланак објављен за време рата у Грузији, у тренутку када је Саркози путовао за Москву. Премијер Владимир Пу-

према првобитном западњачком плану, требало је да терористичке акције проузрокују циклус провокација–репресија, које би биле изговор за међународну интервенцију по моделу тероризма ОВК и репресије Слободана Милошевића, после које би уследила интервенција НАТО. Морам успут да приметим да су чланови ОВК са Косова училе тероризму групе бораца у Сирији.

Тај план није успео, јер Путинова Русија није Русија Бориса Јељцина. Москва и Пекинг су забранили НАТО да интервенише, и од тада ситуација трули.

Шта збацивањем председника Асада желе да појединачно постигну Америка, Француска, Енглеска, Саудијска Арабија и Катар?

– Свака држава савезница коалиције има своје сопствене интересе у том рату и мисли да може да их задовољи, иако су понекад ти интереси међусобно котрадикторни.

На политичком плану постоји воља да се разбије „осовина побуне против ционизма“ (Иран–Ирак–Сирија–Хезболах–Палестина). Такође, постоји воља да се настави са „преградњом проширеног Блиског истока“.

Али оно најважније је на економском плану: открили су огромне резерве природног гаса на југоистоку Медитерана. Центар тог извора се налази близу Хомса у Сирији (тачније у Кари).

Реците нам нешто више о учешћу у побуну у Сирији Ал Каиде, чији су одно-

живали Бин Ладена, па и све групе у свету које су следиле Бин Ладенову идеологију. За време рата у Авганистану, Босни и Чеченији, ти плаћеници су били „борци за слободу“, јер су се борили против Словена. Касније, за време другог рата у Авганистану и инвазије Ирака, они су били „терористи“, јер су убијали америчке војнике. После званичне смрти Бин Ладена, они су поново постали „борци за слободу“ у ратовима у Либији и Сирији, јер су се борили на страни НАТО.

У ствари, те плаћенике је одувек контролисао проамерички клан краљевске сау-

човека број два те организације, Абдул-хакима Белхаџа, за војног гувернера Триполија, иако га је тражила шпанска полиција због атентата у Мадриду. После тога су га са његовим људима послали да се бори у Сирији. ЦИА је за транспорт употребила средства Високог комесаријата за избеглице захваљујући Јану Мартину, специјалном изасланику Бан Ки Муна у Либији. Наводне избеглице су послате у кампове у Турској, која им је служила као позадинска база за напад на Сирију. Ваши читаоци такође познају Јана Мартина: он је био генерални секретар у Amnesty International, затим представник Високог комесаријата за људска права у Босни и Херцеговини.

Сирија је простор не само грађанског, већ и великог медијског рата и манипулација. Као непосредног сведока и неког ко је на терену, питамо вас шта се заиста догађало у Хомсу и Хули (масакр). – Нисам директан сведок онога што се дешавало у Хули. Међутим, био сам сведок од поверења током преговора између сиријске и француске владе за време опсаде исламског емирата Баба Амр. Дихадисти су заузели позиције у кварту Хомса, из кога су истерали невернике (хришћане) и јеретике (шиите). Само је четрдесетак шиитских породица остало ту, усред 3.000 бораца. Ти људи су увели шарију, а „револуционарни суд“ је осудио више од 150 особа на јавно клање.

Овај самопрозвани емират био је под тајном контролом француских официра. Сиријске власти су желеле да избегну да дају наредбу за напад, те су се договориле с француским властима да се побуњеници предају. На крају, Французи су напустили град и побегли у Либан, док су лојалне снаге ушле у емират, а борци су се предали. Тако је избегнуто крвопролиће, и за време читаве операције било је само 50 мртвих.

Осим алавита, у Сирији су на мети хришћани. Реците нам нешто више о прогону хришћана у тој земљи и зашто тзв. западна цивилизација, чији су корени хришћански, не показује солидарност са својим истоверницима.

– Дихадисти прво нападају оне који су им најближи: најпре прогресивне суните, затим шиите (укључујући и алавите), и тек на крају хришћане. Генерално, хришћане не муче и не убијају у великом броју. Али их систематски протеравају и све им отимају. У регији која је близу границе са северним Либаном, слободна сиријска војска им је дала рок од недељу дана да побегну. То је био егзо-

дус 80.000 људи. Они који нису побегли на време били су масакрирани. Свети Павле је основао хришћанство у Дамаску. Сиријске заједнице су старије од оних на западу. Оне су сачувале своје старе ритуале и врло јаку веру. Већина њих су православни. А они који су прибегли Риму такође су сачували ритуале својих предака. За време крсташких ратова, источњачки хришћани су се борили с осталим Арапима против војске коју је послао папа. А данас се они боре са својим суграђанима против дихадиста које је послао НАТО.

Да ли се у току наредне године може очекивати напад на Иран, и у случају војне интервенције каква би била улога Израела? Да ли је напад на нуклеарна постројења стварни циљ Тел Авива или Израел у ту авантуру гурају неке глобалистичке структуре, заинтересоване за ширу дестабилизацију међународних односа?

– Иран је носилац револуције. Иран је тренутно једина велика држава која предлаже модел друштвене организације која представља алтернативу у односу на амерички начин живота. Иранци су мистичан и истрајан народ. Они су Арапе научили уметности побуне и противе се пројектима ционизма не само у региону, већ и у свету. Упркос прављењу буке, Израел није у стању да нападне Иран. А САД су одустале од тога. То је држава од 75 милиона становника, који су спремни да погину за отаџбину. Док израелску војску чине млади људи чије је војно искуство ограничено на расистичко насиље према Палестинцима, америчка војска је састављена од незапослених људи који не намеравају да погину за бедну плату.

Како видите улогу Русије у сиријском конфликту и како видите улогу председника Русије Владимира Путина, који је у великој мери сатанизован у западној штампи?

– Сатанизација председника Путина у западњачкој штампи је признање које порок даје врлини. Пошто је учинио све да се земља опорави, он сада намерава да је врати на место које јој припада у међународним односима. Своју стратегију је базирао на контроли онога што би требало да буде главни извор енергије у 21. веку, а то је гас. „Гаспром“ је постала прва светска гасна компанија, а „Росњефт“ водећа нафтна компанија. Он, наравно, не намерава да допусти да САД преотму

сиријски гас, нити да Иран експлоатише свој сопствени гас без икакве контроле. Значи, морао је да интервенише у Сирији и да направи савез с Ираном. Штавише, Русија управо постаје главни гарант међународног права, док западњаци, у име неког глупавог морала, тврде да имају право да крше суверенитет нација. Не треба се, дакле, плашити руске моћи, јер она служи праву и миру. Прошлог јуна у Женеви, Лавров је преговарао о плану мира. САД су тај план једнострано одгодиле, али Барак Обама би требало да га настави за време свог другог мандата. Тај план предвиђа мировне снаге УН, које би углавном сачињавале трупе ЦСТО. Штавише, тај план прихвата га Башар Асад остале на власти уколико сиријски народ тако одлучи гласањем.

Како оцењујете стање у Србији, као и тежак пут кроз који су Срби прошли у последње две деценије?

– Србију је исцрпила серија ратова, нарочито освајање Косова од стране НАТО.

Русија управо постаје главни гарант међународног права, док западњаци, у име неког глупавог морала, тврде да имају право да крше суверенитет нација. Не треба се, дакле, плашити руске моћи, јер она служи праву и миру.

Јер, овде се заиста ради о освајачком рату, који је завршен ампутацијом дела државе и признавањем од стране НАТО чланица једностране независности базе Бондстил, тј. НАТО базе. Већина Срба је помислила да треба да се приближи Европској унији. Али, то значи игнорисање чињенице да је ЕУ само цивилна страна једног јединог новчића, на којем је НАТО она друга, војна страна. Историјски, ЕУ је створена у складу с тајним клаузулама Маршаловог плана. Она је, дакле, створена пре НАТО, али је заправо елемент истог пројекта англосаксонске доминације. Могуће је да ће критика евра довести до дислокације ЕУ. У том случају, земље као Грчка и Србија ће се окренути ка Русији, с којом деле много културних елемената и исту тежњу ка правди.

Србији се на мање или више директан начин сугерише да се одрекне Косова зарад уласка у Европску унију. Ви имате велико знање и искуство у међународним односима, те вас искрено питамо

за савет шта Срби треба да чине на плану унутрашње и спољне политике?

– Није на мени да дајем савете. Што се мене тиче, жао ми је што су неке државе признале освајање Косова од стране НАТО. Од тада је Косово постало средиште трговине дрогом ка Европи, дрогом која се гаји у Авганистану под строгим надзором америчких трупа. Ниједан народ није том независношћу ништа добио, а нарочито не Косовари.

Између Француске и Србије постојало је некада јако савезништво, које је учешћем Француске у оквиру НАТО пакта у бомбардовању Србије 1999. умногоме обесмишљено. Ипак, и у Француској и у Србији постоје многи који не забрављају „пријатељство по оружју“ из Првог светског рата и који сматрају да треба ревитализовати покидане културне везе. Да ли ви на то гледате на исти начин?

– Знате да је један од мојих пријатеља, са којим сам написао књигу „Пентагејт“ о нападу на Пентагон 11. септембра раке-

том, а не фантомским авионом, командант Пјер Анри Бинел. Њега је НАТО ухапсио за време рата због шпијунаже у корист Србије. Касније је враћен у Француску, где је осуђен на две године затвора, уместо на доживотну казну. Ова пресуда је, у ствари, доказ да је деловао по наређењу својих старешина. Француска је, као члан НАТО, морала да учествује у нападу на Србију. Али, она је то учинила невољно и тајно помажући Србији. Више је помогла Србији него што ју је званично бомбардовала. Данас је Француска у још гореј ситуацији. Њом влада елита која се подредила Вашингтону и Тел Авиву како би заштитила своје економске интересе. Надам се да ће моји сународници, који деле дугу револуционарну историју, на крају отерати с власти те корумпиране елите. И надам се да ће Србија у исто време повратити своју ефективну независност. Тада ће се наша два народа спонтано поново наћи.

Превод са француског: Светлана Максимић

Фотографија: Мјеска Волтер

си према Америци, судећи по њеном стварном деловању, најблаже речено контрадикторни. Ви сте у једном интервјуу навели да су односи између Абдулхакима Белхаџа и НАТО такоређи институционализовани. За кога, у ствари, ратује Ал Каида?

– Ал Каида је у почетку била само име базе података арапских муџахедина, који су послати у Авганистан да се боре против Совјета. Самим тим је име Ал Каиде означавало и дихадску средину у којој су ти плаћеници били регрутовани. А потом је Ал Каида означавала борце који су окру-

дијске породице, тачније принц Бандар Бен Султан. Он, кога је Џорџ Буш Старији увек представљао као свог „усвојеног сина“ (тј. као паметног младића кога би волео да има као сина), непрестано је радио за рачун ЦИА. Чак и када је Ал Каида убијала америчке војнике у Авганистану и Ираку, то је и даље било у интересу САД, јер је то био изговор за америчко војно присуство.

Последњих година, Либијци су постали већина у Ал Каиди. НАТО их је због тога употребио да збаци Гадафија са власти. Чим је то било постигнуто, изабрали су